

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a JUDr. Jaroslavy Skoumalové, v právní věci žalobce **Statutárního města Hradec Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Československé armády 408, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem v Brně, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. R115/2006/02-18033/2006/300-Šp ze dne 18.10.2006,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 14.12.2006 se žalobce domáhal vydání rozhodnutí, kterým by byla rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2006, č.j.: R115/2006/02-18033/2006/300-Šp, jakož i jemu předcházející usnesení žalovaného ze dne 13.9.2006, č.j. 16431/2R 027/2006/300-Šp zrušena.

Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 18.10.2006, č.j.: R115/2006/02-18033/2006/300-Šp, doručeným žalobci dne 23.10.2006, zamítnul rozklad žalobce proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.9.2006, č.j. 16431/2R 027/2006/300-Šp, kterým předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona Č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím odmítnul žádost žalobce o poskytnutí informace - podnětu k

přezkoumání zadávacího řízení "Zajištění nakládání s komunálním odpadem včetně zajištění provozování sběrných dvorů pro Statutární město Hradec Králové" vedeného ve spise Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č.j. VZ/P162/05.

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže zahájil se žalobcem jakožto zadavatelem veřejné zakázky "Zajištění nakládání s komunálním odpadem včetně zajištění provozování sběrných dvorů pro Statutární město Hradec Králové" správní řízení podle zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách. Rozhodnutím ze dne 27.1.2006, č.j. VZIS249/05-02913/2006/510-če konstatoval na straně žalobce porušení zákona a uložil mu pokutu ve výši 750.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad k žalovanému. V rámci řízení o rozkladu bylo žalobci umožněno seznámit se s podklady pro rozhodnutí, při tomto seznámení žalobce zároveň požádalo možnost seznámení se s podnětem k zahájení správního řízení, který byl podán Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže. Shora specifikované správní řízení bylo úřadem zahájeno z vlastního podnětu, podaný podnět pravděpodobně neměl všechny náležitosti předpokládané zákonem pro to, aby na jeho základě mohlo být správní řízení zahájeno.

Shora uvedený podnět je úřadem veden v samostatném spise pod zn. VZ/P162/05. Nahlédnutí do tohoto spisu bylo žalobci odepřeno (v této věci žalobce podal samostatnou správní žalobu), žalobce proto požádalo poskytnutí podnětu podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Žádost o poskytnutí podnětu jakožto informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím byla zamítnuta rozhodnutím předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 13.9.2006. č.j. 16431/2R 027/2006/300-Šp, a to z toho důvodu, že zákon o svobodném přístupu k informacím se podle svého § 2 odst. 3 nevztahuje na poskytování informací podle zvláštních právních předpisů. přičemž zvláštním právním předpisem je v tomto případě správní řád, konkrétně § 38 správního řádu, který upravuje nahlížení do spisu. Proti uvedenému usnesení podal žalobce rozklad, o kterém žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím.

Žalobce považuje napadené rozhodnutí žalovaného za nezákonné z následujících skutkových a právních důvodů.

Podnět, jehož poskytnutí žalobce požaduje, není návrhem na zahájení správního řízení ve smyslu ustanovení § 97 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách. Tento podnět byl pro úřad v podstatě informací o možném porušení zákona ze strany žalobce. Cílem podání předmětného podnětu a tedy i úmyslem jeho podavatele bylo bezpochyby vyvolání správního řízení ve věci předmětné veřejné zakázky. S ohledem na to musel být podavatel podnětu srozuměn i s tím, že s podnětem bude seznámen i zadavatel zakázky, tedy žalobce. Ustanovení § 11 odst. 2. písm. a) o omezení práva na informace tedy nelze v daném případě použít.

Z odůvodnění rozhodnutí není zřejmé, zda souhlas s poskytnutím podnětu – vzhledem k tomu, že jej žalovaný považoval za nutný - byl žalovaným od poskytovatele vyžádán.

V napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že šetření, které vedl o předmětném podnětu nebylo správním řízením ve smyslu ust. § 9 správního řádu, neboť v okamžiku podání podnětu nemohl ani Úřad pro ochranu hospodářské soutěže ani podavatel podnětu vědět, zda skutečnosti v něm uvedené představují důvody pro zahájení správního řízení. S tímto závěrem lze souhlasit. Vyplyvá z něj ale zároveň, že předmětný podnět nebyl návrhem na zahájení správního řízení ve smyslu ustanovení § 97 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ale byl pro Úřad pro ochranu hospodářské soutěže informací o možném porušení zákona o veřejných zakázkách, a to informací natolik závažnou, že úřad na jejímž základě později sám zahájil řízení z moci úřední. Pokud tuto informaci úřad použil, není důvod neposkytnout ji jako informaci také žalobci. Předmětný podnět rozhodně definičním vymezením informace obsaženému v ustanovení § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím vyhovuje.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí dále konstatoval, že i kdyby na předmětný podnět bylo možné nahlížet jako na informaci ve smyslu ustanovení § 3 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, nebylo by jej možné žalobci poskytnout s ohledem na ustanovení § 11 odst. 2, písm. a) téhož zákona jakožto informaci vzniklou bez použití veřejných prostředků, která byla předána osobou, již takovou povinnost zákon neukládá, pokud nesdělila, že s poskytnutím informace souhlasí. Také s tímto závěrem žalobce nesouhlasí. Má především za to, že podavatel podnětu předpokládal a očekával, že na základě podnětu bude Úřad pro ochranu hospodářské soutěže jednat, zejména že prověří úkony žalobce jako zadavatele příslušné veřejné zakázky, a to bez součinnosti žalobce není možné. Podavatel podnětu tedy musel předpokládat, že s jeho podnětem bude žalobce seznámen. V opačném případě by podání podnětu ztratilo smysl.

Kromě shora uvedeného žalobce namítá, že žalovaný bez dalšího konstatoval, že podavatel podnětu jemu ani Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže nesdělil, že souhlasí s poskytnutím informací obsažených v podaném podnětu jiným osobám. Neuvedl však, zda podavatele podnětu o poskytnutí souhlasu požádal. V tomto směru je tedy existence důvodu pro odepření poskytnutí informace nepřezkoumatelná.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobce v zásadě souhlasí se závěrem žalovaného, že předmětný podnět vedený u žalovaného pod čj. VZ1P162/05 nebyl návrhem na zahájení správního řízení ve smyslu § 97 zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen "zákon"). Na základě toho však vyvozuje, že naplňoval znaky informace tak, jak je definována v § 3 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Vyvozuje dále, že se jednalo o informaci dostatečně závažnou, když na jejím základě Úřad zahájil se žalobcem správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele. Vzhledem k tomu, že úmyslem podavatele podnětu mělo být zahájení správního řízení, musel být srozuměn s tím, že s podnětem bude seznámen i zadavatel

zakázky, tedy žalobce, a tedy nelze použít ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného není zřejmé, zda souhlas s poskytnutím podnětu (vzhledem k tomu, že jej žalovaný považoval za nutný) byl žalovaným od poskytovatele podnětu vyžádán, a tedy je v tomto směru existence důvodu pro odepření poskytnutí informace nepřezkoumatelná.

Žalovaný upozorňuje, že prakticky tytéž argumenty uvedl žalobce již v podaném rozkladu a žalovaný se s nimi dostatečně vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, konkrétně v jeho odstavcích 16 až 20. Pro upřesnění uvádí žalovaný, že Úřad zahajuje správní řízení buď na základě návrhu subjektu, který dle zákona může jako navrhovatel vystupovat, anebo z vlastního podnětu (viz § 96 odst. 1 zákona). Úřad tedy nezahajuje správní řízení na základě podnětu jakékoli fyzické nebo právnické osoby, tento podnět však může sloužit jako jedna ze skutečností, která nasvědčuje tomu, že ze strany zadavatele mohlo dojít k porušení zákona.

Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že podavatel podnětu musel při jeho podání předpokládat, že s ním bude seznámen žalobce. Žalovaný v této souvislosti opět upozorňuje na § 11 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a na argumentaci uvedenou v odstavcích 19 a 20 odůvodnění napadeného rozhodnutí. V této souvislosti považuje žalovaný za nutné upozornit na zvláštní postavení subjektů právních vztahů vznikajících při zadávání veřejných zakázek. Dá se předpokládat, že podavatelé podnětu jako potenciální dodavatelé a smluvní partneři zadavatele budou usilovat o zachování anonymity při sdělování skutečností, na základě nichž by Úřad mohl dospět k závěru, že tento zadavatel porušil při zadání konkrétní veřejné zakázky zákon, neboť se (s největší pravděpodobností) v budoucnu hodlají ucházet o jiné veřejné zakázky zadané tímto zadavatelem. Z pohledu podavatelů podnětu se tedy spíše dá očekávat, že budou při podání podnětu spoléhat na diskrétnost Úřadu, aby tak nebyly narušeny budoucí faktické vztahy se zadavatelem. Takový přístup je ostatně nezbytný i pro zajištění efektivního fungování dohledové činnosti Úřadu, neboť opačný přístup by subjekty odrazoval od podávání podnětů, v důsledku čehož by se pak ani Úřad o mnohých porušeních zákona nedozvěděl. Žalovaný plně souhlasí, že ochrana subjektu, který podnět podal, nesmí být v rozporu s právem na obhajobu. Z uvedeného důvodu Úřad zadavatele, se kterým je správní řízení vedeno, vždy obeznámí vhodným způsobem s obsahem podnětu, a to obvykle formou zahrnutí obsahu podnětu do oznámení o zahájení správního řízení. I v uvedeném případě se tak stalo, o čemž mj. svědčí i argumentace žalovaného v odstavcích 16 až 18 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Pro úplnost uvádí žalovaný, že předmětnou žádost posuzoval s ohledem na její skutečný obsah (§ 37 odst. 1 správního řádu), a nikoli jen striktně formálně podle jejího označení. Z použitých slovních spojení "žádám o poskytnutí podnětu k přezkoumání zadávacího řízení (...) vedeného ve spise (...) zn. P/162/2005" je bez pochybností zřejmé, že se žalobce domáhal nahlédnutí do spisu sp. zn. VZ/P162/05. V rozhodnutí publikovaném ve sbírce Nejvyššího správního soudu pod číslem 5/2004, č. 204 (č.j. 5A 158/2001-100) vyjádřil Nejvyšší správní soud názor, že "ustanovení

§ 23 (nyní § 38) správního řádu o nahlížení do spisů je zvláštním ustanovením ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V případech, na něž se vztahuje § 23 (nyní § 38) správního řádu, nelze postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím". Pokud tedy žalovaný zamítl žádost konkrétní osoby o nahlédnutí do spisu, nemůže se již tato osoba dožadovat téhož dle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Z předložených listinných důkazů soud zjistil, že žalovaný dne 13.9.2006 vydal rozhodnutí pod. č. j. 16431/2R 027/2006/300-Šp, kterým byla žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím ve znění pozdějších předpisů odmítnuta. K rozkladu podanému žalobcem dne 3.10.2006 rozhodl žalovaný tak, že předmětné citované rozhodnutí potvrdil a podaný rozklad zamítl a to rozhodnutím ze dne 18.10.2006, č.j. R 115/2006/02-18033/2006-300-Šp.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalovanou napadená správní rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jejich vydání, a to v rozsahu jejich napadení žalobou (§ 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního – dále jen s.ř.s., § 75 odst. 2, věta první s.ř.s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání, když s tímto postupem oba účastníci vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Žalobce se dožadoval po žalovaném poskytnutí podnětu, jakožto informace ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Jak bylo citováno shora, žalovaný této žádosti nevyhověl a tuto žádost odmítl. Sám žalovaný v napadených rozhodnutích tvrdí, že se na poskytnutí takové informace zákon o svobodném přístupu k informacím č. 106/99 Sb., ve znění pozdějších předpisů nevztahuje, a to podle ust. § 2 odst. 3, kde je uvedeno: „zákon se nevztahuje na poskytování informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací“. Tento svůj postup odůvodňoval s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2004, č.j. 5 A 158/2001-100, kde je mimo jiné uvedeno, že „ust. § 23 správního řádu o nahlížení do spisu je zvláštním ustanovením ve vztahu k zákonu č. 106/199 Sb., o svobodném přístupu k informacím. V případech, na něž se vztahuje § 23 správního řádu, nelze postupovat podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím“. Správní řád upravující v § 23 právo nahlížet do spisu je právním předpisem, tj. „jiným právním předpisem“, předvídaným v § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Ust. § 23 správního řádu o nahlížení do spisu bezesporu slouží k získání informací o správním spise či jeho části pro účastníky řízení, jejich zástupce či pro jiné osoby. Toto ustanovení je ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím právě ustanovením zvláštním, které upravuje postup při nahlížení do správního spisu komplexně a nenechává tak žádný prostor k aplikaci zákona o svobodném přístupu k informacím. V případech, na které se

vztahuje § 23 správního řádu, nelze tedy aplikovat zákon o svobodném přístupu k informacím. Z uvedeného tedy vyplývá, že zákon o svobodném přístupu k informacím se na předmětnou žádost o poskytnutí podnětu jako informace ve smyslu tohoto zákona nevztahuje v souladu s ust. 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Je však třeba dodat, že žalovaný aplikoval nesprávnou právní normu, a to ust. § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jde totiž o to, že sám potvrdil, že předmětný zákon se na poskytnutí požadované informace nevztahuje, přesto podle tohoto zákona postupoval a rozhodl v souladu s ust. § 15 odst. 1 tak, že odmítl předmětnou žádost. V tomto by soud mohl spatřovat nezákonnost a napadená rozhodnutí by mohl zrušit jen tehdy, kdy by tato nezákonnost byla namítána, což v tomto případě nebylo. Také je třeba uvést, že forma, jakou byla uvedená žádost vyřízena, se žalobcových práv nijak nedotkla a dá se říci, že naopak ze strany žalovaného byla poskytnuta kvalifikovanější forma způsobu vyřízení žádosti, než požaduje zákon. Jinak řečeno, vzhledem k tomu, že na vyřízení předmětné žádosti o poskytnutí informace se zákon o svobodném přístupu k informacím nevztahuje, měl uvedenou žádost žalovaný vyřídit pouze přípisem, tedy nepostupovat podle uvedeného zákona. To, že použil vyšší (kvalifikovanější) formu způsobu vyřízení žádosti, však žalobce nijak nezkrátilo na jeho právech. Proto není důvodu mu přiznávat ochranu cestou zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou jak je shora uvedeno, rozhodl tak, že žalobu zamítl v celém rozsahu v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech tohoto řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci byl žalobce zcela neúspěšný a právo na náhradu nákladů řízení mu proto není možné přiznat. Jelikož nebylo současně zjištěno, že by v souvislosti s tím vznikly nějaké náklady žalovanému, rozhodl soud tak, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, lze podat opravný prostředek (kasační stížnost podle ust. § 102 a násl. s.ř.s.) do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2, 4 s.ř.s.).

V Brně dne 30.5.2007

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., v.r.
předseda senátu

